

באהרֶה של תורה

פשת עיון ודרש בפרשת השבוע ופנוי השקפה לך ומוכר

י"ל ע"י מוסדות דרכי תורה רחובות, בתי מדרש להוראה ולרבנות וכולוי יום לאברכים מצוינים

בתוכת המערבה:
מודיעין עילית
מספרה יוקף 3/10
טל' 08-9744220
דו"ל:
rg5740@gmail.com

גלוון 218 סיון תשע"ז

העלון מוקדש לעילוי נשות מרת מלכה מולוק בת מאנוואר סלמי ע"ה ע"י ילדיה היין

פרק נושא

את המושגים והשאיפות שהיו קיימים בדורות הקודמים ללימוד ולחרוש את התורה לארכאה ולזוחבה, ולא להסתפק בלימוד של חמש דפים או טיננים ברודדים בשלוחן ערוך ממשך זמן שלם. אדם לומד מעט, טופח לעצמו על השכם, וחש שלמד מספיק ואני שואף ליותר מכך. ואף שיקבל שכחו משלם על למידתו, מכל מקום נשיאת ראש אין כאן. הבה נרומם את שאיפותינו ונרחיב פינו, והק"ה ימלאנו בסיעתה דשmania והצלחה ללא גבול.

היהודי שהסביר את הגהינם בקול שירתו

"כל הבא לעבוד עבודה עבדה" (ד, מו)

במסכת ערביין (יא, א) אמרו "מנין לעיקר שירות הלויים מן התורה, אמר ר' יוחנן, "לעבור עבודות עבודה", איזהו עבודה שצרכה עבודה? هو והנה ידוע שרראש לכל השירים הוא "שיר השירים" שהיבור שלמה המלך. ומובה בזוהר הקד' (פר' טרומה) שיר זה נתגלה בידי אשונה ביום חנוכה בית המקדש שבנה שלמה המלך, שאז הגיעו כל העולמות לפוגת השלימות, ונודע לנוגלה בעולם שיר השירים בשירות הלויים, כי בו כלולים כל השירים, וכל הביראה כולה ומה שהיה ומה שעתיד להיות עד סוף כל הדורות. ولكن היה גדולacho של שיר השירים עד שאמרו בזוהר הקד' שבלי מי שאמרו בכוונה ובדקודק אותיות ניצול מדינה של גיהנום.

והמקובל הצדיק חכם מנחם מנשה הביא בספריו אהבת חיים מעשה שמצוין בכתב יד תימני אודות יהודי אחד בעל מלאה פשוט אשר לא זכה אמן למדור הרבה אך בכל יום שיש אחר הצהרים היה הולך וטובל במקווה טהרה, לובש בגדי شبורה, וושב בקרון זוית ביתו ואומר שיר השירים מילה במילה בשם מה רבה ובונגן יפה. וכך היה מאיר בשיר השירים כתשי שנות לערך.

לאחר מותו דנו אותו בבית דין של מעלה לפני מעשו לרדת לגיהנם,

ומסרנו אותו ביד המשמש להובילו ולתת אותו ביד מוניה של גיהנם. והנה

פתחום נשמע קול רעש של מזמורים שיר השירים בניגון נפלא. המנגינה

היתה עיריבה ומושכת עד שנשתתקה כל תנועת הגלגולים ובכללם שבתא

גם האש של גיהנם.

המנונה על הגהינם נמסר אף הוא אחרי הקול של שיר השירים

והמתן עד שיפסק. אך משרה שkol המנגינה הולך ומתחזק מרגע

ואש הגהינם כבתה לנMRI והרשעים אינם נידונים בה,icus מאז וקרא

לשם שיקח את האיש בחזרה, כי כל זמן שזה האיש עומד שם מגנית

שיר השירים אינה פוסקת כל גללי גיהנם עמדים.

השימוש החזר את האיש לבית דין העליון, ואף הם פסקו בדברי

המנונה ושחררו את האיש והכניסוו לגן עדן. הנפטר בא בלילה שבת

לרבות העיר בחולמו וסיפר לו את כל העניין כדי לזכות את הרבים ולהודיע

ולפרנסם מעלה אמירת שיר השירים.

על דפי גمرا וклиפות תפוחי אדמה...

"נשא את ראש וגוי" (ד, כב)

פרשת נשא נראית ברוב הכל השנים לאחר חג מתן תורה. ונשיאת הראש שבראייתה מסמלת יותר מכל את הנדרש מaitnu לאחר מתן תורה, לייש ראש ולרומים ולהגביה את שאיפותינו הרוחניות, ולא להנימיך ציפיות ולהסתפק במעט.

יסוד זה-tonom אף לכמות הפסוקים שבפרשנת נשא, שהוא CIDOU הפסחה הארוכה בזוהר בתורה, ומניין קע"ז פסוקיה שווה למניין הפסוקים בפרק קי"ט שהוא הארוך ביותר בתהלים ובתנ"ך כולם, ולמנין דפי מסכת בא בתרא שהיא הארוכה במסכתות הש"ס זאם כי יש לציין שניין דפיה הרב של מסכת בא בתרא וכן מהמת פרוש הרשב"ם נבדו של רשי' שהאריך בפירשו למסכת זו (VIDOU שרש"י נתגלה בחלום לרש"ם ונתרעם בפניו על אריכות זו, הנוגdot את דרכו ל凱ץ בכל האפשר בפירוש הש"ס ושאר פירושיו). ולמעשה על פי האמת המסכת הארוכה בזוהר היא מסכת ברכות שבאה מניין המילים הרוב ביותר במסכתות הש"ס).

והמסר הטמון במניין רב זה של פסוקי הפסחה הנקרהת בדרך כלל לאחר מתן תורה הוא שעתה משקיבלנו עליינו על תורה אל לנו להצטמצם ולהסתפק במעט אלא לשאוף גבוה ככל האפשר ולהוסיף בועל התורה ושקידתה עד ועוד.

וזול לימדונו זאת באמרים (ברכות ג, א) שאף שאין להעיזו לבקש מה' בקשה גדולה ודבר רב אלא ישאל ממננו כעני המהו על הפתחים ושואל ומבקש דבר מעט, מכל מקום לבני דברי תורה אומר הד' (זהלים פא, א) "הרחב פיך ואמלאaho", כלומר שבקבush ממן בכל שנהפוץ לאו גבור ומידה, וכפי שפירש"י "הרחב פיך- לשאול כל תאורת". ואדרבה יש לקב"ה שמה גוזלה מכך שיזהו רاش ומשתווק ללמידה ולהתעלות בתורה ואינו מסתפק במעט בזימודו.

ב. ובמדרשי (פסיקתא זוטרתא רות א') אמרו שעשר פעמים בא רעב לעולם, אחד בימי אדם הראשון ואחד ביום אברהם וכו', והרעב האחרון הוא מה שנאמר (עמוס ח, יא) "לא רעב לחם ולא צמא למים לשם דרכי ה".

והנה רעב זה של "לשםוע דברי ה" נאמר על דורנו דור הגואלה. והקשה הרב מפוניבז' הגאון רבי יוסף שלמה בהנמנ' מה רוא חז"ל להשות בין כל אותם פעמים שבא רעב גשמי ישלי לעולם לבני הארץ לשמעו לדברי ה' שהוא רעב רוחני וכברואה הוא דבר טוב וחביב שישתווקו לשמעו ולהבין את דברי התורה, וכי שראוים אנו בימינו שיש ריבוי של תורה בעולם כלו ובפרט בארץ ישראל שיש בה תורה כמו שלא היה מימי בית שני.

אלא ביאר הרבה, שהנה כשאדם רעב ומים רבים לא בא אוכל לפיו, הרי שבכל דבר מועט משבעו אותו אליו אבל סעודה דשנה. וכי שairoע בימי השואה שאנשים היו נזונים ומתוקמים אפילו מקליות תפוחי אדמה, מה שבימים רגילים אינו משביע ואינו ראוי לאכילת אדם.

ואף ברעבון הרוחני לדברי תורה, אף שעצם הרעבון הוא דבר מבורך, הרי שלמעשה חסירה לנו אותה נשיאת ראש של שאיפה והשתוקות לבבוש עוד חלק עוד שטח בתורה הקד'. מסתפקים אנו במעט ואידינו

**הירושים טענו שהאב לא היה שפוי, ולישיבות
לא נורתה פרותה...**

"זואיש את קדשו לו יהיה, איש אשר יתנו לבחן לו יהיה" (ה, י)

פירוש רבינו עזoria פייגז [בעל הגידולי תרומה] בספר הדרושים בינה לשיערים (דרוש מא'), כי הפתאים ייחסו שהמן אשר להם בתיות ובחומרותם, הוא שלהם, ומה שיויצאו החוצה, לתה לקודש ולשלוחה, הם משוללים ממנה ואינו עוד שלהם. והוא ממש להפץ, כי אשר לאיש במושיעתו חתום באוצרותיו, אינו שלו, אבל מה שיקדיש ויתן לה' הוא שלו באמת. וזה "ויאיש את קדשו... לו יהיו", מה שהוא מקדיש הוא ודאי שלו, ומה שהוא נותן לכהן לא נעדר ממנה, אלא "אשר יתן לכהן לו - לנוון - יהיה". ואם כן, אל יתגאה בממון שאיןו שלו".

ב. וישנם אשר נתברכו בהן, אך כשותתבקשים לנדר ממונם לטובות התורה ותלמידי חכמים, כדי שיימודו להם הדברLOCות באחרית ימיהם, טענים שהם סומכים על ירושיהם שיישעו לעילוי נשמהם ויוציאו את זכרם ביאות.

ועל אנשים כוגן אלו ריגל מרכן הגאון רבינו אהרן ליב שטינמן שליט^א לספר את סיפוריו הטרוגני של העשיר גדול ר' יעקב ברוידא מקים שכונת "בתי ברוידא" בירושלים, שבדי להבטיח את מילוי רצונו החלק את כל ממונו לישיבות לאחר פטירתו, כתוב בצוואתו שהוא ממנה את מרן החפץ חיים ואת הגאון רב כי חימם מבירסק לאופטראופוסים על הממוון. ולמרות זאת קרוביו ערכו על הצוואה בערכות בטענה שהוא לא היה שפוי בשעת כתיבת הצוואה, שהרי כיצד יתכן שההוריש את כל כספו לישיבות ולא הוריר מאמנה לשארוי בשרו. השופטים קיבלו את הטענה, ולישיבות לא ורבנן בפראג מדרבקה.

ולכן מרכז הרב שטיינמן נוהג ליעץ לגברים שיתנו כמה שיותר עדקה בחייהם, ולא יטמכו על יוצאי חלציהם. כיוון שהמציאות מוכיחה פעמיים שכאשר אדם משאר אחריו כסף רב יוצאי חלציו נעשים דברים זדון וזה לה, והצדקה אינה רואה ממנהנו. ואמנם יש שכותבים שונים זה מהן, כדי לחייב מהונם לעדקה אחריו מותם. אך גם זה ציריך רחמי שמים מרובים שיקיימו את דברי המת, כפי שאירע עם ר' יעקב ברודיא.

עלינו לזכור תמיד כי "যিইש את קדריו לו יהוי". הכסף שבאמת נשאר לאדם לעולמי וולמי הוא מה שתרם לעדקה וחסד ובפרט להחזקת תורה. ואם יטמוך על יוצאי חלציו שיתנו עבورو, פעמים רבות יעדיפו הם להשתמש בכספי לרבייש עוד דירה או רכב ונופש בבתי מלון, וכשהוא שם למעלה יגלה זאת היה זה כבר מאוחר, מאוחר מדי עבورو... [וראה ערך בותה לחלקן].

האב נלכד במערה ונרו כבה אך בנו עזבו ולא
שעה לזעחותיו

מעשה באדם בעל ממון שללה בדעתו לבחון כיצד ינהגו בפניו אחריו מותרנו, ומה יפעל לוברכו. הוא קרא לבנו הבכור ואמר "בני היקר, הנני חשב לך נותר לי עד זמן רב לחיות, ולכן ברצוני לשמעו מה בדעתך לעשות לעילוי נשמתי לאחר שאליך מן העולם". "אבא אל תדבר כך" אמר הבן, "עד נכון לך שנים רבות בוה עולם, ומה לך כי תחשוב עתה על אחריתך". ובכל זאתبني, השב על שאלתיו ואמור לי מהי דעתך בדבר". אבוי היקר ביצד אשכח לך כל מה שעשית למעןי, ודאי שאבנה זכרך בית כניסה או ישיבה לתלמידי חכמים וAKERAO אתם על שמר, וילמדו בהם כל עת לעילוי נשמהך". דבריו הניחסו את דעת האב. והוא קרא לבן השני ושאל גם אותו על כיצד יפעל להנחתתו. "אני אכתוב לעילוי נשמהך ספר תורה. ואקדים בית תהומי שבו יסעדו עוניים ואבינוים מורי גוט" יום פשὼרנו בו היה הינחה אב דבורי

זאת ביקש מאביו ללבת עמו אל מוחוץ לעיר, וכך צעדו שניהם אל הרים אולם ושקרו לבו השליש, סירוב הבן להшиб על השאלת, ובמקום

העלון נכתב ונערך בס"ד ע"י הרוב ראובן גולן. ניתן להאזין לשיחות חייזק והשקבה וחידושים לפרשת השבוע מאת המחבר בעמדות ובאותו קול הלשון, או בטל-1-2-48-1-1-1. או 8* ואמרו את שם המרצה והקש-1-1.

rg5740@gmail.com לקבלת העloon בדוא"ל מדי שבוע שלח הודעה ל-

♦ לזכר יוסף בן דוד ועיזונה שלומי ז"ל ע"י בנו ר' יאיר שלומי הי"ז ♦
שמחה בת חנה אביסיד ע"ח ♦ זהבה בת מננה פנינה סובן ע"ה